

Ю Д А

На бѣлия камъкъ предъ вратника седѣше малкиятъ Христосъ. На раменетѣ му падаха тъмни кждри въ игриви вълни. На ржката му бѣ кацналъ гължбъ и допираше човка до тънкитѣ му устни. Христосъ го галѣше по главата и му шепнѣше нежно на неразбранъ езикъ. Птичката го гледаше въ очитѣ, слушаше внимателно думитѣ и бавно си махаше крилата.

Чу се детски писъкъ и отчаянъ викъ:

— Помощъ, помощъ!

Христосъ стана и погледна нагоре по тѣсната улица. Тамъ малко момче се валише въ праха, а група деца го биеха безъ милость. Той тръгна къмъ тѣхъ.

Когато видѣха момчето съ бѣлия гължбъ на ржце, малкитѣ уличници оставиха своята жертва и наведоха засрамено глави. Изъ праха се изправи разплаканъ, изкжсанъ, окървавенъ Юда.

— Защо го бихте тъй жестоко? — запита Христосъ съ благъ гласъ.

— Хванахме го, че краде сливи въ градината на бедната Сивили.

Христосъ прегърна Юда и го поведе къмъ близката рѣка. Изми му ранитѣ съ вода, избърса сълзитѣ съ ржка и нѣжно го запита:

— Сега се чувствувашъ добре, нали?

На близкитѣ върби кацна славейче и изви пѣсень — игрива и звънлива.

Христосъ се засмѣ, лицето му отъ радост засия.

— Юда, слушашъ ли? Славеятъ разказва за далечнитѣ страни!

— Той нищо не разказва, а само пѣе.

— Не, братко, славеятъ говори. Чуй! Словата му се носятъ въ синитѣ простори. Сега ти ще се увѣришъ!

Христосъ спрѣ подъ старата върба и зашепна